

малко градче паметника на неговия най-славенъ синъ. Нѣма българинъ, който да не е пѣлъ „Живъ е той, живъ е“. Всѣка година студенти отиватъ на „Околчица“ и се покланятъ на лобното мѣсто. Издаватъ се и нарочни вестници. Съчиненията му се издаватъ вече нѣколко пѣти. Шестдесетъ години се минаха, а още не сме му издигнали голѣмъ паметникъ. Задоволяваме се са съ нѣколкото бюста, прѣснати изъ градинитѣ на

Бюстъ на Хр. Ботевъ въ Калоферъ

нѣкои градове, и съ най-голѣмия паметникъ въ Враца. Всички българи живѣемъ съ мисълта, че Христо Ботевъ е най-голѣмиятъ ни поетъ, който е завършилъ живота си въ борба за свободата на своя народъ, а това, което виждамъ, съвсемъ не е достатъчно за прославата на великия подвигъ.

Стоя и азъ предъ паметника, гледамъ унесено и мълча. Малки сж кжщичкитѣ около градината. Отнѣкжде дойде паза-чътъ. Билъ калоферецъ, но не знаелъ точно, где се е намирала учитель Ботевата кжща. Стари хора му казвали, че била нѣкжде налѣво отъ паметника. Отъ нея нѣма поменъ: никакви зидове, никакви основи. Трева и бурени сж поникнали на нейно мѣсто. Всжщностъ, нали буренитѣ и тревата сж надгробната плоча на всѣко минало!

Въ това време дойде другъ калоферецъ. Споредъ него пѣкъ, въпросната кжща била тамъ, гдето е сега аптеката. Кому да вѣрваме?